

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci žalobkyně: **S. D.**, zast. JUDr. Annou Doležalovou, MBA, advokátkou se sídlem Štěpánská 633/49, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 9. 2013, č. j. OAM-243/LE-BE02-ZA08-2013, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 20. 8. 2015, č. j. 49 Az 64/2013 - 43,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **se odmítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

III. Ustanovené zástupkyni JUDr. Anně Doležalové, MBA, advokátce se sídlem Štěpánská 633/49, Praha 1, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 3 400 Kč, která je splatná do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Nejvyššího správního soudu.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobkyně podala dne 22. 8. 2013 žádost o udělení mezinárodní ochrany, ve které uvedla, že Ukrajinu opustila z ekonomických důvodů, neboť potřebuje vydělat peníze na obživu dětí. V případě návratu se nemá kam vrátit a neví, co by s ní bylo. Svůj zdravotní stav označila za dobrý. Z její výpovědi během pohovoru dne 28. 8. 2013 dále vyplynulo, že do České republiky přicestovala v roce 2005 na turistické vízum, od roku 2007 pobývá na území nelegálně. V roce 2011 jí bylo uděleno správní vyhoštění, ale nevycestovala; o mezinárodní ochranu žádá z důvodu legalizace pobytu.

[2] Žalovaný rozhodnutím citovaným v záhlaví neudělil žalobkyni mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Stěžejním důvodem rozhodnutí bylo, že snahu o legalizaci pobytu nelze podřadit pod zákonné důvody pro udělení azylu. Vyjádřil se i k ostatním formám mezinárodní ochrany. Humanitární azyl neudělil, neboť neshledal důvody hodné zvláštního zřetele; takovým důvodem není tvrzení žalobkyně, že se nemá kam vrátit, na Ukrajině totiž žije její manžel a děti. Žalovaný nenalezl ani skutečnosti, na základě kterých by žalobkyni v případě návratu hrozila vážná újma ve smyslu § 14a zákona o azylu. Neexistují poznatky o tom, že by neúspěšní žadatelé o mezinárodní ochranu byli po návratu do vlasti znevýhodňováni či jakkoli postihováni.

[3] Žalobkyně se u Krajského soudu v Praze (dále jen „krajský soud“) domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného. V doplnění žaloby uvedla, že jí měl být udělen humanitární azyl podle § 14 zákona o azylu, neboť se obává návratu na Ukrajinu, kde nemá zázemí. Žalovaný své související úvahy nedostatečně zdůvodnil. Dále namítala, že fakt, že by po svém návratu byla zcela bezprizorní (děti jsou v tíživé ekonomické situaci, žalobkyně je finančně podporovala z České republiky), je také důvodem pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu.

[4] V doplnění žaloby (v pořadí druhém) uvedla, že v jejím případě nastaly nové skutečnosti, které mohou mít zásadní vliv na rozhodnutí ve věci. Během podzimu roku 2013 jí byl diagnostikován karcinom prsu, na leden roku 2014 je naplánována operace na chirurgickém oddělení nemocnice v Chrudimi. Na podporu svých tvrzení předložila zprávu o ambulantním vyšetření ze dne 19. 11. 2013. Dále vysvětlila, proč by krajský soud měl k těmto skutečnostem přihlídnout.

[5] Krajský soud žalobu zamítl rozsudkem citovaným v záhlaví. V odůvodnění shrnul, že žalovaný při hodnocení podmínek humanitárního azylu vycházel primárně ze sociální a ekonomické situace žalobkyně, jejího věku a dobrého zdravotního stavu a uzavřel, že se o případ hodný zvláštního zřetele nejedná. Krajský soud neshledal v jeho postupu pochybení, neboť žalovaný vzal v úvahu všechny relevantní skutečnosti, zabýval se celkovou situací žalobkyně, vzal v potaz také délku jejího pobytu na území České republiky. Odůvodnění bylo dostatečné i ve vztahu k tvrzení žalobkyně, že se na území Ukrajiny nemá kam vrátit. Žalovaný k němu uvedl, že na Ukrajině žije její manžel a děti.

[6] Krajský soud se ztotožnil i s odůvodněním ohledně neudělení doplňkové ochrany a vysvětlil, že špatná finanční situace není skutečností, která by nasvědčovala hrozbě vystavení žalobkyně nelidskému či ponižujícímu zacházení, jak dovozovala.

[7] Nad rámec žalobních bodů se zabýval současnou situací na Ukrajině. Vzhledem k bezpečnostnímu stavu v některých částech země se dle krajského soudu může jednat o skutečnost relevantní z hlediska naplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. Přitom podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009 – 84, publ. pod č. 2288/2011 Sb. NSS „[p]okud tedy soud má k dispozici poznatky o tom, že žadatel je nezbytně poskytnout doplňkovou ochranu podle § 14a zákona o azylu, neboť její neposkytnutí by bylo porušením zásady non-refoulement a ochranu již nelze poskytnout v jiném řízení, rozhodnutí žalovaného zruší, aniž by taková skutečnost musela být výslovně namítána.“ V projednávané věci nicméně krajský soud dospěl k závěru, že posouzení této otázky může být předmětem případné nové žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany. Tu by žalovaný musel vyhodnotit jako přípustnou minimálně v rozsahu tvrzení o bezpečnostní situaci na Ukrajině.

[8] Proti rozsudku krajského soudu nyní žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) brojí kasační stížností.

II. Obsah kasační stížnosti

[9] Stěžovatelka podřadila důvody kasační stížnosti pod § 103 odst. 1 písm. b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[10] V první řadě argumentovala proti neudělení humanitárního azylu. Zdůraznila, že žalovaný se touto otázkou dostatečně nezabýval, neboť nevzal v úvahu všechny relevantní skutečnosti, respektive pokud tak učinil, nejsou jeho úvahy seznatelné z napadeného rozhodnutí. Odůvodnění

pokračování

obsahuje jen paušalizované konstatování, že se žalovaný zabýval zejména její rodinnou, sociální a ekonomickou situací, přihlédl k jejímu věku a zdravotnímu stavu a neshledal žádné důvody hodné zvláštního zřetele. Z předmětné části odůvodnění nevyplývá, že by vzal v potaz délku jejího pobytu na území České republiky, jak dovozoval krajský soud. Rozhodnutí žalovaného nenaplnuje formální požadavky kladené na odůvodnění rozhodnutí.

[11] Pokračovala, že skutečnost, že v případě návratu nemá na Ukrajině žádné zázemí, je z hlediska úpravy zákona o azylu relevantní. Dle jejího názoru se jedná o okolnost, která může být zohledněna při udělení humanitárního azylu; výčet relevantních důvodů není taxativní a žalovaný tak může reagovat na různé situace.

[12] V druhé řadě namítala, že krajský soud vůbec nereagoval na druhé doplnění žaloby, viz bod [4] tohoto usnesení. Svou argumentaci uvedla konstatováním, že ve věcech mezinárodní ochrany se neuplatňuje koncentrace řízení a ani žalovaný není vázán pouze důvody žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Nelze vyloučit, že v průběhu správního řízení vyjdou najevo skutečnosti, kterých si žadatel nebyl vědom a mají pro posouzení žádosti význam (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2013, č. j. 5 Azs 14/2012 – 30).

[13] Poté zdůraznila, že i kdyby krajský soud byl jiného názoru, měl povinnost svůj závěr zdůvodnit a vypořádat žalobní námitku. Stejně tak neprovedl navrhované důkazy a ani se k nim nevyjádřil, což téměř vždy vede k nepřezkoumatelnosti rozhodnutí (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 4. 2008, č. j. 9 Azs 15/2008 – 108; ze dne 28. 5. 2009, č. j. 6 Azs 26/2009 – 100; ze dne 2. 9. 2009, č. j. 2 Azs 26/2009 – 123).

[14] Stěžovatelka navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

[15] Žalovaný popřel opodstatněnost kasačních námitek, odkázal na obsah správního spisu i své rozhodnutí a ztotožnil se s rozsudkem krajského soudu. Shrnl, že stěžovatelka neuvedla žádné skutečnosti svědčící o tom, že by naplňovala podmínky pro udělení humanitárního azylu či doplňkové ochrany.

[16] K námitce nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku z důvodu nevypořádání námítky a důkazních návrhů týkajících se zdravotního stavu stěžovatelky (diagnóza karcinomu prsu) uvedl, že se k ní nemůže blíže vyjádřit, neboť lékařská dokumentace mu nebyla známa a nemá ani k dispozici druhé doplnění žaloby. Z kasační stížnosti je nicméně dle žalovaného zřejmé, že zmíněná skutečnost byla stěžovatelce známa již v průběhu správního řízení. Existence nálezu však bez dalšího nemusí být důvodem pro aplikaci § 14 zákona o azylu.

[17] K výše uvedenému dodal, že žádost stěžovatelky se s ohledem na skutečnosti uváděné v průběhu správního řízení jeví jako účelová. Odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2004, č. j. 7 Azs 117/2004 – 55, a usnesení ze dne 30. 11. 2010, č. j. 8 Azs 14/2010 – 64, podle kterých snaha o legalizaci pobytu ani pokračování ve vykonávání práce pro tíživou finanční situaci v zemi původu není relevantním důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. Pro toto posouzení není podstatná ani délka pobytu na území České republiky.

[18] Žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost pro její nedůvodnost.

IV. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[19] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas a stěžovatelka je zastoupena advokátkou (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[20] Ve věcech mezinárodní ochrany se Nejvyšší správní soud v souladu s § 104a s. ř. s. zabývá otázkou, zda podaná kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele. Není-li tomu tak, soud kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou. Zákonný pojem *přesah vlastních zájmů stěžovatele* představuje typický neurčitý právní pojem, jehož vymezením se Nejvyšší správní soud zabýval např. v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS (rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou též dostupná na www.nssoud.cz), na které pro stručnost odkazuje.

[21] Nejvyšší správní soud v projednávané věci přesah vlastních zájmů stěžovatelky neshledal.

IV. a) Námitka nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku pro nevyřádkání námitek a souvisejících důkazů

[22] V první řadě se zabýval otázkou nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu z důvodu nevyřádkání námitek zdravotního stavu stěžovatelky a neprovedení souvisejících důkazů. Stěžovatelce přisvědčil v tom, že krajský soud námitku týkající se nepříznivého zdravotního stavu nevyřádkal. V žádné části napadeného rozsudku nezmínil druhé doplnění žaloby a k problematice se nijak nevyjádřil. Nejvyšší správní soud však dospěl k závěru, že tato vada nezpůsobila nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku a nemohla mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatelky, neboť námitka byla vznesena opožděně a krajský soud neměl povinnost se jí věcně zabývat.

[23] Nejvyšší správní soud ze spisu krajského soudu zjistil, že stěžovatelka podala dne 25. 9. 2013 blanketní žalobu, se kterou spojila žádost o ustanovení zástupce. Usnesením ze dne 26. 9. 2013, č. j. 49 Az 64/2013 – 10, krajský soud ustanovil zástupkyni stěžovatelky pro řízení JUDr. Annu Doležalovou, MBA (výrok I. usnesení) a vyzval ji, aby ve lhůtě 30 dnů od doručení usnesení konkretizovala žalobní body, případně uvedla důkazy, které navrhuje provést (výrok II. usnesení). Usnesení bylo stěžovatelce doručeno dne 2. 10. 2013, zástupkyni 30. 9. 2013. Vzhledem k tomu, že jí byla stěžovatelka vyzvána k doplnění žaloby a současně jí byla ustanovena zástupkyně, datem rozhodným pro počátek běhu lhůty k doplnění žaloby je 2. 10. 2013. Lhůta tedy skončila v pátek 1. 11. 2013.

[24] Dne 18. 10. 2013 bylo do datové schránky krajského soudu doručeno doplnění žaloby s argumentací shrnutou v bodě [3] tohoto usnesení. Následně 29. 11. 2013 bylo doručeno druhé doplnění žaloby, které obsahovalo námitku, na jejíž nevyřádkání stěžovatelka upozornila, i návrh na provedení důkazu zprávou z ambulantního vyšetření ze dne 19. 11. 2013. Pro úplnost lze dodat, že 14. 2. 2014 bylo doručeno podání, kterým stěžovatelka navrhovala provedení dalších důkazů týkajících se jejího zdravotního stavu, konkrétně ambulantních nálezů z 9. 1. 2014 a 16. 1. 2014. Z výše uvedeného jednoznačně vyplývá, že stěžovatelka podala druhé doplnění žaloby po uplynutí soudem stanovené lhůty.

[25] Nejvyšší správní soud již v minulosti dovodil, že opožděná žalobní námitka, se kterou se krajský soud vůbec nevyřádkal (neuvědl, že jí má za opožděnou), nemohla mít vliv na rozhodnutí o věci samé, neboť pro svoji opožděnost nemohla být důvodem zrušení rozhodnutí žalovaného (skutečnosti v námitce zmíněné by ale naopak musely být důvodem zrušení napadeného rozhodnutí krajského soudu, bylo-li by možno z nich dovodit vadu řízení před žalovaným správním orgánem či nezákonnost jeho rozhodnutí, ke kterým by krajský soud

pokračování

byl povinen přihlédnout z úřední povinnosti, tj. i bez vznesení námitky); viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005 – 245. Přestože názor Nejvyššího správního soudu nebyl v citovaném rozsudku vysloven ve věci mezinárodní ochrany, na uvedeném závěru se nic nemění. Soudní řízení správní je dispoziční zásadou ovládáno obecně.

[26] Nejvyšší správní soud i v usnesení rozšířeného senátu ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009 – 84, publ. pod č. 2288/2011 Sb. NSS, uvedl, že: „[s]právní soudnictví poskytuje ochranu subjektivním právům fyzických a právnických osob způsobem a za podmínek stanovených zejména soudním řádem správním. V případě ochrany před nezákonným rozhodnutím je na žalobci, aby v zákonné lhůtě soustředil důvody, v jejichž mezích má být rozhodnutí soudem zkoumáno. Soudní přezkum není a nemůže být všeobecnou kontrolou zákonnosti postupu a rozhodování správních orgánů. Je vždy na osobě rozhodnutím dotčené, zda toto rozhodnutí akceptuje, či zda se proti němu bude bránit u soudu; je rovněž na její vůli, jaká pochybení označí za podstatná. Dispoziční zásada je vyjádřena v § 75 odst. 2 s. ř. s., přičemž žalobní body jsou podle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. náležitostí žaloby a musí z nich být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky za nezákonné nebo nicotné“ (zvýraznění doplněno).

[27] I z uvedené zásady nicméně existují výjimky. S ohledem na specifika řízení týkajících se mezinárodní ochrany to mimo jiné znamená, že: „by soud nemohl přehlédnout (bez ohledu na obsah žaloby), pokud by byly dány důvody k ochraně žalobce před brozící vážnou újmu v zemi původu, které žalovaný nezohlednil za situace, kdy již nepřichází v úvahu žádná další řízení, v němž by mohla být ochrana poskytnuta. Poznatky k tomu zpravidla vyplývají z vyjádření žadatele v žádosti nebo při pohovoru a ze skutečností zjištěných o zemi původu v řízení či známých z jiných řízení, či známých obecně. Pokud tedy soud má k dispozici poznatky o tom, že žadateli o azyl je nezbytné poskytnout doplňkovou ochranu podle § 14a zákona o azylu, neboť její neposkytnutí by bylo narušením zásady non-refoulement a ochranu již nelze poskytnout v jiném řízení, rozhodnutí žalovaného zruší, aniž by taková skutečnost musela být žalobou výslovně namítána“ (zvýraznění doplněno; viz výše citované usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu).

[28] Nejvyšší správní soud tedy při posouzení otázky, zda pochybení krajského soudu mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatelky, dále zkoumal, jestli by jeho postup mohl vést k narušení zásady non-refoulement. Pokud by pominutí změněného zdravotního stavu stěžovatelky mohlo vést k narušení této zásady, krajský soud by jej musel zohlednit bez ohledu na to, zda byl nepříznivý zdravotní stav namítán v žalobě, tedy i bez ohledu na to, že byl v projednávané věci uplatněn opožděně. Dokonce by byl povinen vzít ho v potaz, přestože se jedná o skutečnosti, které nevyšly najevo v průběhu správního řízení (k tomu srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 5 Azs 15/2010 – 76, a ze dne 22. 4. 2011, č. j. 5 Azs 3/2011 – 131).

[29] Stěžovatelka v druhém doplnění žaloby popsala, že v průběhu správního řízení podcenila závažnost svého zdravotního stavu, během podzimu 2013 jí byl diagnostikován karcinom prsu a v lednu 2014 má podstoupit operaci. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu a Evropského soudu pro lidská práva lze v určitých situacích dospět k závěru, že navrácení jednotlivce, jehož zdravotní stav je závažný, by vedlo k porušení zásady non-refoulement, byť pouze za velmi výjimečných okolností (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 1. 2015, č. j. 1 Azs 200/2014 – 27, publ. pod č. 3200/2015 Sb. NSS, a tam citovanou judikaturu ESLP). Nejvyšší správní soud nemůže v této fázi řízení a na základě dostupných informací zhodnotit, zda by tomu tak bylo. S ohledem na to, že by se muselo jednat o zcela výjimečnou situaci, se tato možnost nejvíce pravděpodobně, nelze ji však zcela vyloučit.

[30] Pro posouzení projednávané věci je nicméně stěžejní, že nebyly splněny další podmínky pro věcné zohlednění změněného zdravotního stavu stěžovatelky. Nejvyšší správní soud totiž dospěl k závěru, že stěžovatelka uplatnila v průběhu řízení před krajským soudem nové

skutečnosti, které mohou být zohledněny v řízení o opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Jinými slovy přichází v úvahu řízení, v němž by mohla být ochrana poskytnuta.

[31] Pokud jde o posouzení novosti těchto skutečností, Nejvyšší správní soud nepřehlédl tvrzení stěžovatelky, že karcinom prsu jí byl diagnostikován v průběhu podzimu 2013, ani skutečnost, že správní řízení bylo pravomocně ukončeno dne 18. 9. 2013. Na základě těchto údajů nicméně nemůže s jistotou říci, kdy přesně se stěžovatelka o svém onemocnění dozvěděla. Neshledal důvod nevěřit tvrzení, že si stěžovatelka zpočátku neuvědomovala závažnost svého onemocnění. Je pochopitelné, že se tak stalo až poté, kdy jí byl karcinom prsu diagnostikován. Dále je třeba vzít v potaz, že předložené lékařské zprávy jsou z dat 19. 11. 2013, 9. 1. 2014 a 16. 1. 2014. Nejvyšší správní soud tedy onemocnění stěžovatelky rakovinou prsu vyhodnotil jako novou skutečnost, nastálou po právní moci správního rozhodnutí. Pokud stěžovatelka podá opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, tato bude v souladu s § 10a písm. e) zákona o azylu přípustná minimálně v rozsahu nových skutečností týkajících se zdravotního stavu stěžovatelky. V novém řízení o udělení mezinárodní ochrany by žalovaný zhodnotil jejich relevanci a případně ochranu udělil (čímž však Nejvyšší správní soud nepředjímá osud takové žádosti ani současný zdravotní stav stěžovatelky).

[32] Lze tedy shrnout, že krajský soud neměl povinnost zabývat se novými skutečnostmi ohledně zdravotního stavu stěžovatelky *ex officio*. Věcně je nemusel posuzovat ani k námitce stěžovatelky, neboť byla uplatněna opožděně. Tím, že krajský soud námitku nevypořádal, se sice dopustil procesního pochybení, nicméně nikoliv takového, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatelky; vypořádání námítky by totiž spočívalo pouze v konstatování její opožděnosti.

[33] Výše uvedené předurčuje posouzení námítky neprovedení důkazů a nevypořádání důkazních návrhů stěžovatelky. Stěžovatelka předkládala soudu lékařské zprávy specifikované v bodě [24] tohoto usnesení za účelem prokázání svých tvrzení o nepříznivém zdravotním stavu. Jelikož se krajský soud nemohl zabývat touto námitkou věcně, bylo by zcela nadbytečné, ba nesmyslné, aby prováděl důkazy k ní navrhované. Nejvyšší správní soud tedy přisvědčuje stěžovatelce v tom, že krajský soud pochybil; buď měl důkazy provést, nebo dostatečně odůvodnit, proč tak neučinil. Toto pochybení však nemůže mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatelky, jelikož navrhovanými důkazy mělo dojít k prokázání skutečností, které nemohly být pro posouzení věci krajským soudem relevantní.

[34] Pro úplnost Nejvyšší správní soud doplňuje, že odkaz stěžovatelky na rozsudek ze dne 14. 11. 2013, č. j. 5 Azs 14/2012 – 30, nebyl případný. Závěry tam uvedené se totiž vztahují ke správnímu řízení o udělení mezinárodní ochrany, nikoli k následnému soudnímu řízení, což ostatně vyplývá i z pasáží, které stěžovatelka citovala. V řízení o udělení mezinárodní ochrany se skutečně neuplatňuje koncentrace řízení a žalovaný vychází nejen ze skutečností, které žadatel uvede ve své žádosti, ale ze všech, které v průběhu správního řízení vyjdou najevo. V projednávané věci však stěžovatelka skutečnosti týkající se jejího nepříznivého stavu neuvedla v průběhu správního řízení a žalovaný tak neměl důvod domnívat se, že její zdravotní stav nebyl dobrý. Učinila tak až v řízení před krajským soudem.

[35] Podle § 75 odst. 1 s. ř. s. [p]ři přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Toto pravidlo nebrání soudu v tom, aby provedl další důkazy, považuje-li to za potřebné pro upřesnění skutkového stavu, i nadále však platí, že posuzuje skutkový stav, který zde byl v době rozhodování správního orgánu. Ve věcech mezinárodní ochrany sice může být tato zásada výjimečně prolomena, pokud by nezohledněním

pokračování

určitých skutečností došlo k porušení zásady *non-refoulement*, v projednávané věci tomu tak však nebylo, viz výše.

IV. b) Námitka nedostatečného odůvodnění rozhodnutí žalovaného, posouzení důvodů pro udělení humanitárního azylu a doplňkové ochrany

[36] Nejvyšší správní soud následně posuzoval, zda skutečnost, že stěžovatelka nemá na Ukrajině zázemí a po návratu by byla zcela bezprizorní, může být důvodem zvláštního zřetele hodným, zda žalovaný dostatečně odůvodnil, proč neudělil humanitární azyl podle § 14 zákona o azylu, případně zda nebylo namíste udělení doplňkové ochrany podle § 14a téhož zákona.

[37] Na úvod je vhodné poznamenat, že podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu je na uvážení správního orgánu, zda humanitární azyl udělit, či nikoli; míra volnosti uvážení správního orgánu je limitována pouze zákazem libovůle. Samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z těchto skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry (srovnej např. rozsudek ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 – 48, rozsudek ze dne 11. 3. 2004, sp. zn. 2 Azs 8/2004 – 55, a mnohé další).

[38] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že krajský soud napadené rozhodnutí přezkoumal řádně a v přiměřeném rozsahu, a shodně jako uvedený soud konstatuje, že žalovaný se problematikou udělení humanitárního azylu zabýval a své závěry dostatečně zdůvodnil. Z odůvodnění jeho rozhodnutí je zřejmé, že vzal v potaz sociální a ekonomickou situaci stěžovatelky, její věk a zdravotní stav (v průběhu správního řízení stěžovatelka tvrdila, že je dobrý). Přesto, že použil poměrně obecné formulace, neznamená to, že uvedeným otázkám nevěnoval dostatečnou pozornost. V rekapitulační části rozhodnutí uvedl veškeré zjištěné skutkové okolnosti, ze kterých vycházel, včetně doby pobytu na území. V části týkající se humanitárního azylu je sice nezopakoval, ale postupoval tak jednoduše proto, že pro udělení humanitárního azylu vůbec nemohly být relevantní. Nadto výslovně uvedl, že fakt, že se stěžovatelka nemá kam vrátit, není důvodem hodným zvláštního zřetele. Na Ukrajině žije její manžel a dvě děti.

[39] Nejvyšší správní soud ve správním spise ověřil, že stěžovatelka se dle svých tvrzení obává návratu na Ukrajinu proto, že by tam byla bezprizorní, v České republice chce pracovat, aby mohla finančně podporovat své děti. Situaci svojí rodiny v zemi původu tedy považuje za tíživou, a domnívá se, že by se dále zhoršila, pokud by se musela vrátit. Děti jí nemohou pomoci, naopak ona finančně podporuje je. Jedná se tedy o ekonomické důvody a snahu o legalizaci pobytu na území České republiky, jak ostatně stěžovatelka sama uvedla při pohovoru konaném 28. 8. 2013.

[40] Nejvyšší správní soud, aniž by tyto problémy zlehčoval, zdůrazňuje, že: „[ř]ízení o mezinárodní ochraně je třeba chápat jako zcela mimořádný institut sloužící k ochraně cizinců, kteří pocítují důvodnou obavu před pronásledováním v zemi svého původu nebo kterým by v případě návratu brožilo skutečné nebezpečí vážné újmy. Legalizace pobytu prostřednictvím řízení o udělení mezinárodní ochrany je proto nepřijatelná“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2004, č. j. 7 Azs 117/2004 – 55). Podle setrvalé judikatury Nejvyššího správního soudu ekonomické potíže nejsou relevantním důvodem pro udělení jedné z forem mezinárodní ochrany, rovněž snaha o legalizaci pobytu za účelem hledání či pokračování ve vykonávání práce na území České republiky z důvodu tíživé finanční situace v zemi původu neobstojí (srovnej např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2003, č. j. 4 Azs 23/2003 - 65, ze dne 30. 6. 2004,

č. j. 7 Azs 138/2004 - 44, publ. pod č. 397/2004 Sb. NSS, nebo ze dne 16. 2. 2005, č. j. 4 Azs 333/2004 - 69).

[41] Nejvyšší správní soud tedy dospěl závěru, že stěžovatelka v průběhu správního řízení netvrdila důvody, které by mohly být hodné zvláštního zřetele ve smyslu § 14 zákona o azylu nebo důvodem k udělení doplňkové ochrany podle § 14a téhož zákona. Ustálená judikatura poskytuje dostatečnou odpověď na její námitky. Pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že mu nejsou známy jiné relevantní informace, na jejichž základě by vyvstaly pochybnosti, že by neudělením mezinárodní ochrany došlo k porušení zásady *non-refoulement*.

V. Závěr a náklady řízení

[42] Nejvyšší správní soud neshledal v posuzované věci přesah vlastních zájmů stěžovatelky, a proto kasační stížnost odmítl jako nepřijatelnou podle § 104a s. ř. s.

[43] Výrok o nákladech řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

[44] Podle § 35 odst. 8 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., zástupci stěžovatele, který mu byl soudem ustanoven k ochraně jeho práv, hradí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát. Ustanovená zástupkyně provedla v řízení o kasační stížnosti jeden úkon právní služby, kterým je písemné podání soudu ve věci samé spočívající v sepsání kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném pro posuzovanou věc, (dále jen „advokátní tarif“)]. Za jeden úkon právní služby zástupkyni stěžovatelky náleží mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu] a dále 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Celkem jí tedy náleží částka 3 400 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů ode dne právní moci tohoto usnesení.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. října 2015

JUDr. Radan Malík
předseda senátu